

Missatge de Benet XVI per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2011

"Una sola família humana" és el tema escollit pel Sant Pare per a la reflexió en la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2011 que l'Església celebra aquest diumenge 16 de gener. Us oferim el text íntegre.

11/01/2011

UNA SOLA FAMÍLIA HUMANA

Missatge del Papa per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat

Benvolguts germans i germanes,

La Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat ofereix a tota l'Església l'oportunitat de reflexionar sobre un tema vinculat al fenomen creixent de l'emigració, de pregar perquè els cors s'obrin a l'acollida cristiana i de treballar perquè creixin en el món la justícia i la caritat, columnes per a la construcció d'una pau autèntica i duradora. «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat» (cf. Jn 13,34) és la invitació que el Senyor ens dirigeix amb força i ens renova constantment: si el Pare ens crida a ser fills estimats en el seu Fill predilecte, ens crida també a reconèixer-nos tots germans en Crist.

D'aquest vincle profund entre tots els éssers humans neix el tema que he escollit enguany per a la nostra

reflexió: «Una sola família humana», una sola família de germans i germanes en societats que són cada vegada més multiètniques i interculturals, on també les persones de diferents religions es veuen impulsades al diàleg, perquè es pugui trobar una convivència serena i profitosa en el respecte de les diferències legítimes. El concili Vaticà II afirma que «tots els pobles són una sola comunitat, tenen el mateix origen, ja que Déu decidí que tota mena d'homes habités sobre la faç de la terra (cf. Ac 17,26), com també tenen un últim fi darrer, Déu, la providència del qual, les mostres de la seva bondat i els seus designis de salvació s'estenen a tothom» (Decl. *Nostra ætate*, 1). Així, «no vivim els uns al costat dels altres per casualitat; sinó que recorrem un mateix camí com a homes i, per tant, com a germans i germanes» (Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2008, 6).

El camí és el mateix, el de la vida, però les situacions que travessem en aquest recorregut són diferents: molts han d'afrontar la difícil experiència de l'emigració, en les seves diverses expressions: internes o internacionals, permanents o estacionals, econòmiques o polítiques, voluntàries o forçoses. En alguns casos les persones es veuen forçades a abandonar el seu país impulsades per diferents formes de persecució, per la qual cosa la fugida sembla que sigui necessària. A més, el fenomen mateix de la globalització, característic de la nostra època, no és només un procés socioeconòmic, sinó que comporta també «una humanitat cada cop més interrelacionada», que supera fronteres geogràfiques i culturals. Pel que fa a això, l'Església no para de recordar que el sentit profund d'aquest procés històric i el seu criteri ètic fonamental vénen donats precisament per la unitat de la

família humana i el seu desenvolupament en el bé (cf. Benet XVI, Enc. *Caritas in veritate*, 42). Per tant, tots, tant emigrants com poblacions locals que els acullen, formen part d'una sola família, i tots tenen el mateix dret a gaudir dels béns de la terra, la destinació dels quals és universal, com ho ensenya la doctrina social de l'Església. Aquí troben fonament la solidaritat i el compartir.

«En una societat en via de globalització, el bé comú i l'esforç per ell han de comprendre necessàriament tota la família humana, és a dir, la comunitat dels pobles i nacions, donant així forma d'unitat i de pau a la ciutat de l'home, i fent-la en certa manera una anticipació que prefigura la ciutat de Déu sense barreres» (Benet XVI, Enc. *Caritas in veritate*, 7). Des d'aquesta perspectiva cal mirar també la realitat de les migracions. De fet, com

ja observava el servent de Déu Pau VI, «la manca de fraternitat entre els homes i entre els pobles» és causa profunda del subdesenvolupament (Enc. *Populorum progressio*, 66) i —podríem afegir— incideix fortament en el fenomen migratori. La fraternitat humana és l'experiència, a vegades sorprenent, d'una relació que uneix, d'un vincle profund amb l'altre, diferent de mi, basat en el simple fet de ser homes. Assumida i viscuda responsablement, alimenta una vida de comunió i de compartir amb tothom, de manera especial amb els emigrants; sosté el lliurament de si mateix als altres, al seu bé, al bé de tots, en la comunitat política local, nacional i mundial.

El venerable Joan Pau II, en ocasió d'aquesta mateixa Jornada celebrada el 2001, va subratllar que «[el bé comú universal] comprèn tota la família dels pobles, per damunt de qualsevol egoisme nacionalista. En

aquest context, precisament, s'ha de considerar el dret a emigrar.

L'Església el reconeix a tot home, en el doble aspecte de la possibilitat de sortir del propi país i la possibilitat d'entrar en un altre, a la recerca de millors condicions de vida» (Missatge per a la Jornada Mundial de les Migracions 2001, 3; cf. Joan XXIII, Enc. *Mater et magistra*, 30; Pau VI, Enc. *Octogesima adveniens*, 17). Al mateix temps, els Estats tenen el dret de regular els fluxos migratoris i defensar-ne les fronteres, assegurant sempre el respecte per raó de la dignitat de tota persona humana. Els immigrants, a més, tenen el deure d'integrar-se al país d'acollença, respectant-ne les lleis i la identitat nacional. «Es tracta, doncs, de conjuguar l'acolliment que s'ha de donar a tots els éssers humans, en especial si són indigents, amb la consideració sobre les condicions indispensables per a una vida decorosa i pacífica, tant per als

habitants originaris com per als *nouarribats*» (Joan Pau II, Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2001, 13).

En aquest context, la presència de l'Església, com a poble de Déu que camina en la història enmig de tots els altres pobles, és font de confiança i d'esperança. De fet, l'Església és «en Crist com un sagrament, o senyal i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà» (Conc. Ecum. Vat. II, Const. Dogm. *Lumen gentium*, 1); i, gràcies a l'acció de l'Esperit Sant en ella, «l'esforç de restaurar la fraternitat humana no és inútil » (*Idem*, Const. past. *Gaudium et spes*, 38). D'una manera especial, la sagrada eucaristia constitueix, en el cor de l'Església, una font inesgotable de comunió per a tota la humanitat. Gràcies a ella, el poble de Déu abraça «totes les nacions, tribus, pobles i llengües» (Ap7,9) no amb una mena

de poder sagrat, sinó amb el servei superior de la caritat. En efecte, l'exercici de la caritat, especialment amb els més pobres i febles, és criteri que prova l'autenticitat de les celebracions eucarístiques (cf. Joan Pau II, Carta ap. *Mane nobiscum Domine*, 28).

A la llum del tema «Una sola família humana» cal considerar específicament la situació dels refugiats i dels altres emigrants forçosos, que són una part rellevant del fenomen migratori. Pel que fa a aquestes persones, que fugen de violències i persecucions, la comunitat internacional ha assumit compromisos precisos. El respecte dels seus drets, així com les preocupacions justes per la seguretat i la cohesió social, afavoreixen una convivència estable i harmoniosa.

També en el cas dels emigrants forçosos la solidaritat s'alimenta en

la «reserva» d'amor que neix de considerar-nos una sola família humana, i, per als fidels catòlics, membres del cos místic de Crist: de fet ens trobem depenent els uns dels altres, tots responsables dels germans i germanes en humanitat i, per a qui creu, en la fe. Com ja vaig dir en una altra ocasió, «acollir als refugiats i donar-los hospitalitat és per a tots un gest obligat de solidaritat humana, a fi que no se sentin aïllats a causa de la intolerància i el desinterès»

(Audiència general del 20 de juny de 2007: *L'Osservatore Romano*, edició en llengua espanyola, 22 de juny de 2007, p. 15). Això significa que als qui es veuen forçats a deixar les seves cases o la seva terra se'ls ha d'ajudar a trobar un lloc on puguin viure en pau i seguretat, on puguin treballar i assumir els drets i deures existents al país que els acull, contribuint al bé comú, sense oblidar la dimensió religiosa de la vida.

Per últim, vull adreçar una paraula especial, acompanyada de la pregària, als estudiants estrangers i internacionals, que són també una realitat en creixement dins el gran fenomen migratori. Es tracta d'una categoria també socialment rellevant en la perspectiva del seu retorn, com a futurs dirigents, als seus països d'origen. Constitueixen «ponts» culturals i econòmics entre aquests països i els d'acollida, la qual cosa va precisament en la direcció de formar «una sola família humana». Aquesta convicció és la que ha de sostenir el compromís en favor dels estudiants estrangers, estant atents als seus problemes concrets, com les estretones econòmiques o l'aflicció de sentir-se sols a l'hora d'afrontar un ambient social i universitari molt diferent, així com també les dificultats d'inserció. Per això em complau recordar que «pertànyer a una comunitat universitària significa estar a la cruïlla de les cultures que

han format el món modern» (Joan Pau II, Als bisbes nord-americans de les províncies eclesiàstiques de Chicago, Indianàpolis i Milwaukee en visita *ad limina*, 30 de maig de 1998: *Insegnamenti* XXI, 1 [1998], 1116). A l'escola i a la universitat es forma la cultura de les noves generacions: d'aquestes institucions depèn en gran manera la seva capacitat de mirar la humanitat com una família cridada a estar unida en la diversitat.

Benvolguts germans i germanes, el món dels emigrants és vast i diversificat. Coneix experiències meravelloses i prometedores, i, lamentablement, també moltes altres que són dramàtiques i indignes de l'home i de societats que es consideren civilitzades. Per a l'Església, aquesta realitat constitueix un signe eloqüent del nostre temps, que evidencia encara més la vocació de la humanitat a formar una sola família i, al mateix temps, les

dificultats que, en comptes d'unir-la, la divideixen i la fereixen. No perdem l'esperança, i preguem plegats a Déu, Pare de tots, perquè ens ajudi a ser, a cadascú en primera persona, homes i dones capaços de relacions fraternals; i perquè, en l'àmbit social, polític i institucional, creixin la comprensió i l'estimació recíproques entre els pobles i les cultures. Amb aquests desitjos, invocant la intercessió de Maria Santíssima *Stella maris*, envio de cor a tots la benedicció apostòlica, de manera especial als emigrants i als refugiats, així com a tots els qui treballen en aquest important àmbit.

Benedictus pp. XVI

Castel Gandolfo, 27 de setembre de
2010

Traducció Conferència
Episcopal Tarraconense

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/missatge-
de-benet-xvi-per-a-la-jornada-mundial-
de-lemigrant-i-el-refugiat-2011/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/missatge-de-benet-xvi-per-a-la-jornada-mundial-de-lemigrant-i-el-refugiat-2011/)
(15/08/2025)